

Якщо ви бажаєте вигідно розмістити свої гроші, то можете придбати акції страхового акціонерного товариства „ПОЛІС“.

Наша адреса: м. Луцьк,
вул. Б. Хмельницького, 6.
Телефон: 2-31-40.

ЧЕМПІОНАТ УКРАЇНИ

ВИЩА ЛІГА

ФУТБОЛ

18 березня 1992 року

Програмку підготували: С. ГРУДНЯК,
М. ЗАТОВКАНЮК.

ЦІНА ДОГОВІРНА.

Вол.-Волинська міськдрук. 1992. Зам. 872. т. 2000.

„ВОЛИНЬ”
ЛУЦЬК

„ДНІПРО”
ДНІПРОПЕТРОВСЬК

ПЕРШИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ

Ось і в Луцьку відкривається чемпіонат України з футболу.

Ще в 1986 році Юрій Ваньят писав: Україна, без сумніву, найфутбольніша наша республіка... Відмінно поставлений дитячо-юнацький футбол. Багата матеріальна база – великі стадіони, добрі футбольні поля в сільській місцевості. Словом, є звідки черпати молоді таланти.

Декілька років Україна йшла до власного чемпіонату з футболу. 20 березня 1990 року популярна газета „Молодь України” надрукувала статтю „Чемпіонат України? А чому б і не спробувати?”. Це було тоді, коли уже оголосили свій суверенітет федерації футболу Грузії і Литви. Цей сигнал з готовністю сприйняли колеги в інших редакціях, на радіо і телебаченні. З'ясувалося, що ідея національного чемпіонату вже визріла, потрібно лише порушити незрозуміле для нашого часу мовчання. Але тодішній голова республіканської федерації М. Фоміних замість того, щоб відстоювати інтереси українського футболу, згинався перед функціонерами всесоюзної федерації.

Розчарувала відповідь генерального секретаря ФІФА Блаттера на лист міністра закордонних справ України Зленка з проханням дозволу на вступ республіканської федерації до ФІФА. Але все ж викликає повагу послідовність цієї міжнародної організації: здобудете суверенітет – ласкаво просимо.

1 грудня 1991 року на всенародному референдумі народ України проголосував за незалежність. 13 і 14 грудня відбулась конференція федерації футболу України, де було прийнято рішення про проведення весною 1992 року першого чемпіонату республіки.

Віддамо належне нинішньому голові української федерації В. Банникову: у тому, що футбольна Україна має власний чемпіонат і розиграш Кубка, у тому, що футбольна Україна визнана світовою футбольною громадськістю (заявку на вступ України до ФІФА буде розглянуто на найближчому виконкомі, а проблема участі українських команд в кубках УЄФА уже вирішена позитивно) – чимала його заслуга.

І ми тепер вболіватимемо за нашу „Волинь”, яка, як і інші команди республіки, почала тернистий шлях у першому національному чемпіонаті України.

„ДНІПРО” (ДНІПРОПЕТРОВСЬК)

Народження команди датується 1936 роком. Носила вона тоді назву „Сталь”. Хоча дніпропетровський футбол тієї пори висунув зі своїх лав чимало знаних майстрів, серед яких Петро Лайко, Володимир Гребер, Іван Кузьменко, Олексій Леснтьєв та

СКЛАД КОМАНДИ:

„Дніпро” Дніпропетровськ

Валерій Городов	– 1961 р. н.
Микола Медін	– 1972 р. н.
Олексій Саско	– 1970 р. н.
Сергій Дерявка	– 1971 р. н.
Сергій Беженар	– 1970 р. н.
Володимир Горілий	– 1965 р. н.
Вадим Тищенко	– 1963 р. н.
Андрій Юдін	– 1967 р. н.
Валентин Москвін	– 1968 р. н.
Андрій Полунін	– 1971 р. н.
Олександр Захаров	– 1969 р. н.
Свген Похлебаєв	– 1971 р. н.
Володимир Багмут	– 1962 р. н.
Володимир Лебідь	– 1973 р. н.
Сергій Коновалов	– 1972 р. н.
Олександр Паляниця	– 1972 р. н.
Сергій Думенко	– 1968 р. н.
Геннадій Козир	– 1971 р. н.
Сергій Мамчур	– 1972 р. н.
Олександр Омельчук	– 1970 р. н.

Головний тренер команди
– заслужений тренер України

Є. М. КУЧЕРЕВСЬКИЙ

Начальник команди **О. П. ЛИСЕНКО**

Тренер **М. П. ПАВЛОВ**

Тренер **В. М. ШАМАРДІН**

інші, гідного місця серед грандів радянського футболу він не посідав. Команда Дніпропетровська перебивалася на другорядних ролях у тодішніх класі „Б”, другій групі класу „А”.

Сходження „Дніпра” (цю назву команда придбала 1962 року) до вершин пов’язується з Валерієм Лобановським. Так, саме в Дніпропетровську розпочалась тренерська кар’єра найтитлованішого наставника футболістів. Уже перший рік роботи приніс 30-річному Лобановському значний успіх: керований ним „Дніпро” вийшов переможцем зональних змагань 1969 року і боровся за вихід до вищої ліги. З першої спроби не вдалося, але через два роки Валерій Васильович таки добився свого – 1972 року дніпропетровці дебютували серед провідних команд тодішнього СРСР і зуміли зійти одразу на шосте місце. Більш-менш благополучним був і наступний сезон, наприкінці якого В. Лобановський очолив київське „Динамо”.

Довелося „Дніпру” скуштувати гірких пілюль, зокрема, на два сезони розпрощатися з вищою лігою. Але у 1982 році дніпропетровці знову серед найсильніших...

Після тріумфального завершення 46-го чемпіонату СРСР нові чемпіони відбули за кордон помірятися силами із найсильнішими клубами... Марокко. Можна зрозуміти керівників радянського футболу, які, плануючи закордонні поїздки команд, не ризикнули підставляти ніжні плечі нового чемпіона під тягар матчів з сильними суперниками. Та що там керівники. Навіть найпалкіші шанувальники „Дніпра” до останнього моменту сумнівалися в чемпіонській зірці своїх улюблеників. Перед незабутнім фіналом 6 листопада 1983 року запобіжливо говорили, що, незважаючи на те, як закінчиться матч „Дніпро” – „Спартак”, тренери і футболісти Дніпропетровська заслуговують найвищих похвал. А вони перемогли 4:2 і стали чемпіонами.

А починалося все у 1982 році, коли команда не приховувала намірів повернутися до першої ліги. Місцеві керівники запросили рятувати становище не столичних знаменитостей, а тренерів нікопольського „Колосу” В. Ємця і Г. Жиздика. Завдання мінімум було тоді перевиконано. Команда завершила чемпіонат у першій десятці.

Саме тоді розцвів талант Олега Тарана. З юних літ цей майстер привертав до себе увагу. Дуже важкий шлях випав на його долю: не знайшлося місця у команді, де засяяв, де мріяв грати. Але йому пощастило на зустріч з Ємцем і Жиздиком. А Литовченко, Протасов, Лютий, Кузнецов – як з такими хлопцями, а також з капітаном Олександром Погореловим, ветераном Миколою Надеєним, що цементували колектив, не стати тоді чемпіонами...

Пройшло п’ять років. Після тріумфу 83-го року були бронзові успіхи 1984 і 1985 років. Був спад 1986 року. У 1987 році дніпропетровців очолив молодий тренер Євген Кучеровський. Той

сезон команда завершила на другому місці і здобула срібні медалі. Трішки не вистачило, аби дістати московський „Спартак”. Кучеровський заявив тоді: „Другим місцем „Дніпра” у чемпіонаті ми задоволені, хоча могли виступити й краще”.

Шлях до нової вершини у 1988 році не був для „Дніпра” легким. Перед початком сезону до київського „Динамо” перейшли Олег Протасов і Геннадій Литовченко. Важкі травми переслідували Олега Тарана, Володимира Лютого, Вадима Тищенка. І все ж, не дивлячись ні на що, дніпропетровці перемагали на своєму полі і в гостях, у манежах і на морозному повітрі, за явної переваги і у впертій боротьбі.

Пройшло лише п’ять років, а з чемпіонського складу 83-го року лише Володимир Лютий отримав другу золоту медаль. Щоправда, залишились з тої пори Сергій Краковський, Олег Таран, Сергій Пучков і Володимир Багмут, але перші двоє того сезону з’являлися епізодично, бо більше лікувалися, а у Пучкова з Багмутом подібна ситуація була у сезоні-83. Зате засяяли зірки Валерія Городова, талановитого воротаря, Івана Вишневського, срібного призера чемпіонату Європи, олімпійських чемпіонів Вадима Тищенка, Олексія Чередника і того ж таки Володимира Лютого, блискучого форварда Євгена Шахова, який разом з Олександром Бородюком став тоді кращим бомбардиром першості. Зуміли знайти свою гру вже бували О. Сорокалет, М. Кудрицький, С. Башкиров, А. Шох. У міру можливостей допоміг „Дніпру” Вадим Євтушенко, для якого золота медаль була п’ятою у його колекції.

Нині на провідних ролях у команді молоді честолюбиві футболісти. Та й турнір уже інший. Але дніпропетровці завжди залишаються вірними собі і з досягнутих вершин спускатись не збираються. Тож побажаємо нашим суперникам нових здобутків уже у чемпіонатах України.

Лауреати – володарі золотих медалей.

1983 рік. С. Краковський, А. Ділай, М. Павлов, В. Кузнецов, В. Устимчик, О. Таран, П. Кутузов, О. Серебрянський, Г. Литовченко, В. Лютий, О. Погорелов, О. Протасов, О. Лисенко, М. Федоренко, Ю. Миргородський.

1988 рік. С. Башкиров, Е. Сон, В. Багмут, І. Вишневський, Є. Шахов, М. Кудрицький, О. Сорокалет, В. Городов, О. Чередник, С. Пучков, А. Шох, В. Лютий і В. Євтушенко.

З літопису волинського футболу

Продовжуємо публікацію матеріалів з історії волинського футболу.

1971 рік

Команді майстрів „Торпедо” (Луцьк) після чергової реорганізації всесоюзних змагань було надано місце у другій лізі. Біля керма команди залишився Ю. Аванесов. На останній передсезонний збір команди виїхало 18 футболістів.

Воротарі – І. Тараненко, І. Ніколаєв.

Захисники – В. Бестужев, м/с Ф. Кокольник, Ю. Дорошенко, м/с Й. Штефуца, Л. Лемещенко, В. Крот.

Півзахисники – А. Мікоян, Б. Нехаєв, В. Михайленко, А. Дьомін.

Нападаючі – Р. Якубович, м/с Е. Іващенко, А. Савчук, В. Куля, м/с Ю. Басалик, О. Качалов.

Турнір у другій лізі розпочався 3 квітня. Волиняни в цей день грали в Хмельницькому проти „Динамо” – 0:1. Перший гол торпедівців у другій лізі на рахунок Ф. Кокольника. Вдома перший гол у ворота суперників провів Ю. Басалик (рівненській „Горині”).

В одинадцятому турі у Черкасах „торпедо” перемогло 1:0 і з одинадцятьма очками закріпилося усередині таблиці. А потім почалася безвиграшна серія, коли протягом 14-и ігор торпедівці не перемагали. А поразки слідували одна за одною – по 3, 4, 5 і навіть 6 підряд.

У підсумку автозаводці опинилися на передостанньому місці:

...24. „Дніпро” (Черкаси)	28–69	33
25. „Торпедо” (Луцьк)	21–66	30
26. „Горинь” (Рівне)	27–72	28

Лучани забили найменше голів серед усіх команд зони. Ось хто забивав ці м'ячі: Ю. Бабушкін – 5, Ю. Басалик – 3, Л. Лемещенко – 2, Е. Іващенко, А. Качалов, Ф. Кокольник, С. Коцюмбас, В. Крот, А. Савчук, Р. Якубович – по одному.

Чемпіоном області стала команда „Локомотив” (Ковель). Ось як розташувалися у підсумковій таблиці кращі шість команд обласної першості:

1. „Локомотив” (Ковель)	14	1	3	51–17	29
2. „Машинобудівник” (Рожище)	12	5	1	58–16	29
3. „Торпедо-2” (Луцьк)	13	2	3	52–15	28
4. „Шахтар” (Нововолинськ)	9	7	2	34–24	25
5. „Спартак” (Ковель)	8	5	5	31–33	21
6. „Турія” (Турійськ)	6	0	12	21–49	12

Всього у першості брало участь 12 команд.

В фіналі кубка Волині зустрілися „Шахтар” і „Спартак”. У переграванні (перша гра 2:2) перемогли ковельчани – 3:1.

У розиграші призу газети „Радянська Волинь” виступило 5 команд: Луцька, Ковеля, Володимира-Волинського, Нововолинська і Рожищ. У фіналі нововолинці переграли лучан – 1:0 (вирішальний гол на 13-ій хвилині забив В. Лемус).

Переможець першого кола обласної першості – „Торпедо-2” стартував у чемпіонаті України серед кфк. Його суперниками по другій зоні були: „Карпати” (Мукачєво), „Торпедо” (Рівне), „Електровимірвач” (Житомир), „Слuch” (Красилів), „Цементник” (Миколаїв Львівської області). Торпедівці посіли четверте місце.

СКЛАД КОМАНДИ:

„Волинь” Луцьк

Михайло Бурч	– 1960 р. н.
Андрій Гайдук	– 1972 р. н.
Іван Польний	– 1961 р. н.
Володимир Антонюк	– 1958 р. н.
Олег Федюков	– 1963 р. н.
Анатолій Поліщук	– 1967 р. н.
Ігор Карімов	– 1969 р. н.
Сергій Круковець	– 1973 р. н.
Дмитро Топчієв	– 1966 р. н.
Роман Зуб	– 1967 р. н.
Микола Слука	– 1964 р. н.
Андрій Федецький	– 1958 р. н.
Геннадій Шухман	– 1963 р. н.
Сергій Богунов	– 1973 р. н.
Руслан Маланій	– 1971 р. н.
Любомир Вовчук	– 1968 р. н.
Володимир Дикий	– 1962 р. н.
Володимир Мозолук	– 1964 р. н.
Павло Філонюк	– 1963 р. н.
Ігор Плотко	– 1966 р. н.

Головний тренер команди **М. Б. МАРКЕВИЧ**

Начальник команди **А. А. БАРАБАСЕВИЧ**

Тренер **Ю. М. ЛЯЧУК-СТАВИЦЬКИЙ**

Сьогодні зустрічаються „Нива” – „Зоря”, „Металіст” – „Прикарпаття”, „Нафтовик” – „Буковина”.